

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 550/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť mal. E. V., nar..., K., zastúpenej matkou E. V., K., právne zastúpenej advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, porušenie práv podľa čl. 9 ods. 3 a čl. 10 ods. 2 v spojení s porušením čl. 3 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 CoP/56/2013 z 27. mája 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mal. E. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2013 doručená sťažnosť mal. E. V., nar..., K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), porušenie práv podľa čl. 9 ods. 3 a čl. 10 ods. 2 v spojení s

porušením čl. 3 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 CoP/56/2013 z 27. mája 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 23 P/99/2009 z 21. septembra 2011 zverená do osobnej starostlivosti matky. Matka sťažovateľky sa 21. augusta 2012 stala účastníčkou dopravnej nehody na území Maďarska a v súvislosti s touto dopravnou nehodou bola zadržaná a následne vzatá do väzby, ktorú vykonáva v zariadení na výkon väzby v Maďarsku.

Predbežným opatrením nariadeným uznesením okresného súdu sp. zn. 43 P/202/2012 z 30. augusta 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 7 CoP/311/2012 z 5. októbra 2012 bola sťažovateľka zverená do osobnej starostlivosti otca.

Následne predbežným opatrením nariadeným uznesením okresného súdu sp. zn. 43 P/202/2012 z 21. novembra 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 7 CoP/2/2013 z 21. januára 2013 konajúce súdy nariadili otcovi odovzdať sťažovateľku do dočasnej starostlivosti starej matky E. R.

Okresný súd uznesením č. k. 43 P/202/2012-390 zo 14. januára 2013 rozhodol tak, že zakázal starej matke E. R. vycestovať so sťažovateľkou mimo územia Slovenskej republiky bez súhlasu súdu.

Proti tomuto uzneseniu podala odvolanie matka a stará matka sťažovateľky. O ich odvolaniach rozhodol krajský súd namietaným uznesením č. k. 7 CoP/56/2013-719 z 27. mája 2013 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľka poukazuje na to, že krajský súd rozhodol namietaným uznesením, pričom z odôvodnenia tohto rozhodnutia nie je zrejmé, ako sa tento súd vysporiadal s potrebou zohľadnenia jej záujmu podľa Dohovoru o právach dieťaťa. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol len to, že správnosť rozhodnutia okresného súdu je

v tom, že v predmetnej otázke (návšteva matky v zahraničí, pozn.) panuje medzi rodičmi nezhoda. Sťažovateľka tiež poukazuje na to, že konajúce súdy nerešpektovali § 132 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Arbitrárnosť namietaného uznesenia krajského súdu je vyjadrená aj v texte odôvodnenia, keď krajský súd uviedol, že „*ak by v konaní o nariadení predbežného opatrenia bolo potrebné trvať na požiadavke riadneho vykonania a hodnotenia dôkazov, mohol by byť účel tohto procesného inštitútu zmarený, pretože základnými znakmi predbežných opatrení sú ich dočasnosť a provizórnosť*“.

Sťažovateľka poukazuje na dôkazy, ktoré boli v konaní predložené – dodatok k znaleckému posudku č. 11/2012 z 15. decembra 2012 a správy MUDr. R., pedopsychiatričky. V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza:

«Matka sťažovateľky v predmetnom konaní predložila už prv dodatok k znaleckému posudku č. 11/2012 zo dňa 15. 12. 2012 PhDr. L. G., z ktorého vyplýva, že u dieťaťa sa rozvíja výrazná úzkostná symptomatológia v dôsledku okolností, v ktorých sa maloletá ocitla, pričom na prvom mieste uviedla separáciu od matky. V popredí klinického obrazu je u mal. dieťaťa emočná deprivácia v dôsledku separácie od matky. U mal. E. sa prejavovali v čase vypracovania znaleckého posudku výrazné prejavy psychosomatickej dekompenzácie.

Súčasťou listinných dôkazov súdu predložených v čase vydania predbežného opatrenia súdom prvého stupňa, bola aj správa MUDr. T. R., pedopsychiatričky zo dňa 14. 12. 2012, z ktorej vyplývalo, že mal. sťažovateľka trpí výrazne odlúčením od matky, je vo svojom prežívaní aj v hre s matkou v neustálom spojení. MUDr. T. R. skonštatovala u dieťaťa posttraumatickú stresovú poruchu.

Odporcovi bola v čase vydania rozhodnutia napadnutého touto sťažnosťou známa aj správa z kontrolného vyšetrenia MUDr. T. R. zo dňa 21. 1. 2013. Z výsledkov tohto vyšetrenia vyplýva, že napriek tomu, že dieťa stále vykazuje známky úzkosti, jej stav je zlepšený. MUDr. T. R. vo svojom závere konštatuje, že dieťa veľmi potrebuje neustály kontakt s matkou.

Z predloženej lekárskej správy bolo zrejmé, že zabránenie v osobnom kontakte matky a mal. dieťaťa je hrubým zásahom proti záujmu dieťaťa, ohrozuje jeho psychický vývoj a hrozí návratom do predošlého dekompenzovaného stavu. Takýto postup je v priamom rozpore so záujmom mal. sťažovateľky.

Vyššie citovaný názor odporcu, podľa ktorého v konaní o nariadenie predbežného opatrenia, nie je potrebné trvať na požiadavke riadneho hodnotenia dôkazov vyústil v taký absurdný a celkom zjavne svojvoľný postup a rozhodnutie odporcu, ktorý jednoducho vôbec nebral do úvahy ustanovenie § 132, O.S.P.

Nemožno ani len pochopiť, akými právnymi a skutkovými úvahami posudzoval súd dôkazy, ktoré boli odporcovi známe z obsahu spisu, týkajúceho sa starostlivosti o mal. sťažovateľku.

Odporca dospel k absurdnému záveru „preukázanie, alebo aspoň osvedčenie skutočností odôvodňujúcich nariadenie predbežného opatrenia sa posudzuje len podľa obsahu návrhu a k nemu pripojených, prípadne dodatočne predložených listín“.»

Sťažovateľka tiež tvrdí, že krajský súd vo veci aplikoval zjavne nesprávny, prípadne nepresný odkaz na relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. V tejto súvislosti v sťažnosti ďalej uvádza:

„Ani to, ani žiadne iné zákonné ustanovenie však nezbavuje odporcu povinnosti prihliadať na všetko čo vyšlo v konaní najavo. V odvolacom konaní pred odporcom, a sčasti aj pred súdom prvého stupňa, vyšlo najavo, že mal. sťažovateľka trpí závažnými psychickými poruchami v dôsledku dlhodobého odlúčenia od matky. Tieto skutočnosti preukazovali listinné dôkazy, tak už zhromaždené v priebehu konania v spise, ako aj pripojené k odvolaniu matky a starej matky sťažovateľky proti prvostupňovému rozhodnutiu (ako už bolo uvedené vyššie).

Odporca k týmto dôkazom nezaujal žiadne stanovisko, nijakým spôsobom ich nevyhodnotil a predovšetkým nemožno nájsť v jeho rozhodnutí zmienku akým spôsobom vyhodnotil tieto dôkazy vo vzťahu k najlepšiemu záujmu mal. dieťaťa. Navyše, odporca nijakým spôsobom nevyhodnotil vyjadrenie kolízneho opatrovníka, v odvolacom konaní, podľa ktorého je v záujme mal. dieťaťa udržiavanie citových väzieb a vzťahu k matke a podľa zistení ktorého mal. sťažovateľka prejavuje negatívne emócie v súvislosti s absenciou matky. ...

Sťažovateľka namieta to, že odporca sa bez toho, aby na to existoval v O.S.P. akýkoľvek zákonný podklad, tak drasticky odchyľil od ustanovení zabezpečujúcich právo na

spravodlivé súdne konanie, že svojim postupom a rozhodnutím toto právo sťažovateľky, ako aj právo na konanie v súlade so zákonom porušil. ...

V konaní pred odporcom, až do vynesenia jeho rozhodnutia napadnutého touto sťažnosťou, neboli dokázané ale ani len osvedčené skutočnosti, preukazujúce akýkoľvek negatívny vplyv styku mal. sťažovateľky s matkou. Jedine takýto vplyv by mohol byť dôvodom na rozhodnutie súdu, ktoré napriek tomu, že má formu zákazu uloženého starej matke, je v skutočnosti zákazom styku dieťaťa s jeho matkou.

Z obsahu spisu je známe, že matka mal. sťažovateľky je vo väzbe v Maďarsku. Iný spôsob osobného styku matky so sťažovateľkou, ako osobná návšteva matky mal. sťažovateľkou v zariadení na výkon väzby v Maďarsku neexistuje. Ak teda nemôže stará matka do osobnej starostlivosti ktorej je mal. sťažovateľka zverená, vycestovať s mal. sťažovateľkou do cudziny, potom jednoznačným a odporcovi nie nejasným dôsledkom jeho rozhodnutia je, že sa mal. sťažovateľka nemôže stretávať, práve na základe tohto rozhodnutia, s matkou. Pritom ako bolo preukázané absencia priameho kontaktu s matkou má pre psychický ale aj fyzický vývoj mal. dieťaťa devastujúci účinok.

Pre takéto rozhodnutie súdu, ktoré nespochybniteľné zasahuje do práv dieťaťa s nezvratnými negatívnymi dôsledkami, neexistoval v čase rozhodovania odporcu žiaden skutkový, ani právny dôvod.

V tejto súvislosti nemožno nepodotknúť, že pokiaľ sa otec domáhal nariadenia predbežného opatrenia o zákaze vycestovania, dôvodil absurdnou konštrukciou o údajnom prepustení matky mal. sťažovateľky z väzby v decembri 2012 a jej následným odchodom s mal. sťažovateľkou do Venezuely. Už v čase vydania prvostupňového rozhodnutia (14. 1. 2013) bolo zrejme, že matka zostala vo väzbe na území Maďarska. Otcem vyfabulovaný príbeh o únose mal. sťažovateľky jej matkou tak stratil aj jediný kontakt s realitou, ktorým bolo rozhodovanie o predĺžení väzby matky v decembri 2012. Napriek tomu prvostupňový súd aj odporca rozhodli spôsobom, pre ktorý nemožno nájsť žiadne skutkové ani právne opodstatnenie. Navyše je treba zdôrazniť, že otec k svojmu návrhu na nariadenie predbežného opatrenia okrem svojich absurdno-groteskných konšpiračných teórií nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by čo i len vzdialene osvedčoval opodstatnenosť jeho konštrukcií.“

Sťažovateľka tiež namieta, že krátkodobé vycestovanie do zahraničia, najmä ak ide o susedný štát so Slovenskou republikou, nie je podstatnou vecou súvisiacou s výkonom rodičovských práv podľa § 35 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rodine“). V tejto súvislosti v sťažnosti uvádza:

«Vycestovanie dieťaťa na niekoľko hodín či niekoľko dní do cudziny nemožno považovať za podstatnú vec súvisiacu s výkonom rodičovských práv a povinností, osobitne v situácii, keď je mal. sťažovateľka ako štátna občianka Slovenska, a teda aj občianka Európskej únie oprávnená sa pohybovať voľne na území Európskej únie a osobitne v Schengenskom priestore.

Nemožno mať pochybnosti o tom, že k podstatným veciam súvisiacim s výkonom rodičovských práv nepatrí napr. návšteva kúpaliska na území Maďarska či výlet do pohraničných miest na hraniciach s Poľskom. Mal. sťažovateľka sa však ocitla v absurdnej a zákonu nezodpovedajúcej situácii, keď je jej súdom uložené „domáce väzenie.“»

K porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo podľa sťažovateľky aj z dôvodu, že v odôvodnení namietaného uznesenia krajského súdu nie je uvedený výsledok hlasovania uvedením pomeru hlasov podľa § 3 ods. 9 tretej vety zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“). Sťažovateľka argumentuje tým, že uvedená zákonná povinnosť dáva možnosť účastníkovi konania, „ktorý nemá právo byť prítomný na porade senátu alebo v ktorého veci sa nerozhodlo na pojednávaní, byť informovaný o tom, či sa s rozhodnutím senátu stotožnili všetci jeho členovia alebo či sa v senáte súdu, ktorý vo veci rozhodoval, vyskytol aj opačný názor ako ten, ktorý našiel vyjadrenie vo výroku napadnutého rozhodnutia. Vyjadruje zásadu verejnosti súdneho konania a to v tom zmysle, že dáva účastníkovi konania informáciu o takom aspekte rozhodovania súdu (hlasovaní senátu), na ktorom zo zákona nemá možnosť byť prítomný. Toto zákonné ustanovenie umožňuje účastníkovi konania nielen oboznámiť sa s tým, či jeho postoj, ktorý v konaní zaujímal bol prijatý, či odmietnutý jednomyselne alebo či nie je ani pri posudzovaní jednotlivými členmi senátu na posudzovanú vec zhoda. Umožňuje účastníkovi konania v opravných prostriedkoch, či už riadnych alebo mimoriadnych a vo vyjadreniach k nim,

touto skutočnosťou argumentovať. Zakotvením povinnosti uviesť výsledok hlasovania v rozhodnutí senátu sa uvedenie takéhoto výsledku stalo súčasťou práva na spravodlivé súdne konania...“.

Na základe týchto skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľky... domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zakotveného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR... na spravodlivé súdne konanie zakotveného v článku 6 odseku 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... obidve v spojení s právom, aby jej záujem bol prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní súdu zakotveným v článku 3 ods. 1..., s právom na takú ochranu a spravodlivosť, aká je nevyhnutná pre jej blaho zakotvené v článku 3 ods. 2..., v spojení s právom na udržiavanie pravidelných osobných kontaktov s matkou zakotveným v článku 9 ods. 3... a v spojení s právom udržiavať pravidelné osobné kontakty a priame styky s matkou dieťaťa zdržiavajúcou sa na území iného štátu a za týmto účelom opustiť svoju vlastnú krajinu zakotveným v článku 10 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7CoP/56/2013-719 zo dňa 27. 5. 2013, a vracia vec Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

Podaním z 26. júla 2013 právna zástupkyňa sťažovateľky doplnila sťažnosť tým, že poukazuje na jej zhoršený zdravotný stav a na opätovné vyšetrenie u detskej psychiatričky s tým, že *„zákaz styku s matkou, ktorému je dieťa vystavené, hodnotí detská psychiatrička ako psychické týranie dieťaťa a naliehavo odporúča vzhľadom na závažnosť stavu dieťaťa, urgentné ukončenie zákazu kontaktu s matkou“.*

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú možno považovať sťažnosť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z tohto ústavného postavenia vyplýva, že úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch do týchto práv alebo slobôd rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému

uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 112/05, III. ÚS 25/06, IV. ÚS 301/09, IV. ÚS 27/2010, rovnako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, Annuaire, č. 303-B). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napríklad Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie práv podľa čl. 9 ods. 3 a čl. 10 ods. 2 v spojení s porušením čl. 3 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením krajského súdu sp. zn. 7 CoP/56/2013 z 27. mája 2013.

Krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia z 27. mája 2013, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu ako vecne správne, podrobne poukázal na obsah odvolaní sťažovateľkinej matky a starej matky a tiež na právnu povahu inštitútu predbežného opatrenia a následne uviedol:

«Odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie podľa § 212 ods. 2 písm. a/ O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne rozhodol, ak dočasne zakázal starej matke vycestovať s maloletou bez súhlasu súdu pretože pre nariadenie predbežného opatrenia stačí existencia dôvodnej obavy, že by mohlo dôjsť k neprimeranému zásahu alebo ohrozeniu záujmov maloletého dieťaťa. Z preskúmaného spisu sp. zn. 43P 202/2012 vyplýva, že mal. E. bola dočasne predbežným opatrením odovzdaná do dočasnej náhradnej starostlivosti starej matky a keďže starostlivosť nie je totožná s výchovou, odovzdanie maloletej do starostlivosti starej matky je v skutočnosti faktickým opatrením v záujme dieťaťa, ktorý je v tomto konaní prioritný a neanticipuje otázku výchovy a trvá dovtedy, kým súd nerozhodne o výchove

maloletej vo veci samej. Odvolací súd konštatuje, že dočasná náhradná osobná starostlivosť o maloleté dieťa nenahrádza rodičovskú starostlivosť, nakoľko základným znakom predbežného opatrenia je dočasnosť a provizórnosť a už zo samotného označenia „predbežné opatrenie“ vyplýva, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov a nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov silnejšie postavenie, nezískava práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne a hlavne predbežne upravuje určitý okruh vzťahov, preto na vycestovanie maloletej so starou matkou do cudziny je potrebný súhlas rodiča, a keďže v danom prípade v tejto otázke je nesúlad medzi rodičmi, správne súd prvého stupňa rozhodol, ak napadnutým uznesením zakázal starej matke vycestovať s maloletou mimo územia SR bez súhlasu súdu dovedy, kým súd nerozhodne o výchove maloletej vo veci samej. Nakoľko v tomto štádiu konania nie sú k dispozícii výsledky dokazovania, z ktorého by mohol odvolací súd získať najobjektívnejšie poznatky, konštatuje, že z rozsiahlych podaní a listinných dôkazov je zrejmé, že vzťahy medzi účastníkmi sú problematické, ich podania obsahujú úplne protichodné tvrdenia a odlišné hodnotenia situácií a dôsledne skúmanie týchto vzťahov presahuje rámec konania o nariadenie predbežného opatrenia. Odvolací súd zdôrazňuje, že nariadením predbežného opatrenia ide len o dočasný zásah súdu a predbežné opatrenie nemá prejedikovať rozhodnutie vo veci samej, ktoré môže byť nariadené po náležitom a úplnom zistení skutkového stavu. Opodstatnenosťou skutočností uvádzaných matkou aj starou matkou v odvolaní sa bude zaoberať konajúci súd v rámci zisťovania skutkového stavu potrebného pre rozhodnutie vo veci samej. Keďže bola preukázaná potreba nalievavosti dočasnej úpravy pomerov o riešení osobnej starostlivosti mal. E., nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že stará matka s maloletou do zahraničia vycestovala napriek tomu, že stanoviská rodičov v tejto otázke sú protichodné, odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. avšak z iných dôvodov.»

Ústavný súd pri preskúmaní namietaného uznesenia krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku

komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09), pričom uvedené závery sú relevantné aj v konaní o nariadenie predbežného opatrenia.

Ústavný súd preto preskúmal aj uznesenie okresného súdu č. k. 43 P/202/2012-390 zo 14. januára 2013, ktorým okresný súd zakázal starej matke sťažovateľky vycestovať s ňou mimo územia Slovenskej republiky bez súhlasu súdu. Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia poukázal na obsah návrhu otca sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia. V tejto súvislosti uviedol:

„Návrhom podaným na tunajší súd dňa 14. 12. 2012 otec mal. E. nar... žiadal, aby súd predbežným opatrením zakázal starej matke E. R. vycestovať s mal. E. V. nar... mimo územia SR bez súhlasu súdu. Svoj návrh odôvodnil tým, že predbežným opatrením vydaným Okresným súdom Košice II sp. zn. 43P/202/2012 z 30. 8. 2012 bola mal. E. V. nar... zverená do osobnej starostlivosti otca. Predbežným opatrením Okresného súdu Košice II 43P/202/2012 zo dňa 21. 11. 2012 bola mal. E. V. nar... zverená do dočasnej osobnej starostlivosti starej matky. Voči tomuto predbežnému opatreniu otec podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Dňom 21. 11. 2012 je mal. E. v osobnej starostlivosti starej matky. Týmto dňom stratil ako otec s dcérou akýkoľvek kontakt. Stará matka nie je ochotná s ním komunikovať na akejkoľvek úrovni. Svojou neprístupnosťou ku telefonickým rozhovorom mu znemožňuje s dcérou rozprávať, telefón nedvíha. Osobná návšteva dcéry je absolútne vylúčená. Konzekvenciou takéhoto prístupu starej matky je, že nemá o dcére informácie, nevie čo prežíva, čo by chcela pod vianočný stromček, nepozná jej aktuálny zdravotný stav. ...

Otec žiadal o predbežnú a rýchlu dočasnú úpravu pomerov k mal. E. z dôvodu, že je dočasne nutné zabezpečiť ochranu ohrozených práv mal. E. a tento zásah je možné vykonať jedine cestou okamžitého zákazu súdu. ...“

Následne okresný súd uviedol obsah písomného vyjadrenia sťažovateľkinej matky a starej matky k predmetnému návrhu na nariadenie predbežného opatrenia:

„Práv. zást. matky mal. E. a starej matky vo svojom písomnom vyjadrení uviedla, že otec dieťaťa od jeho prevzatia starou matkou dňa 21. 11. 2012 neprejavila komunikáciu so starou matkou žiaden reálny záujem. Počas celej doby, čo je dieťa u starej matky sa pokúsil telefonicky skontaktovať so starou matkou mal. dieťaťa symbolicky jeden jediný krát a to dňa 6. 12. 2012. Otec dieťaťa ani dovtedy ani odvtedy neprejavil žiaden reálny záujem o kontakt s mal. dieťaťom. ...“

Z odôvodnenia predmetného uznesenia vyplýva, že okresný súd aplikoval § 76 ods. 4 OSP [podľa ktorého ak súd návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovie a stotožňuje sa so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, súd to skonštatuje v odôvodnení a ďalšie dôvody nemusí uvádzať, pozn.]. Okresný súd v odôvodnení ďalej uviedol:

„Okresný súd Košice II uznesením zo dňa 21. 11. 2012 sp. zn. 43P/202/2012-221 uložil otcovi povinnosť odovzdať mal. E. V. nar... do dočasnej starostlivosti starej matky E. R. Rozhodnutie sa stalo vykonateľným dňa 21. 11. 2012. Proti tomuto uzneseniu otec mal. E. podal v zákonnej lehote odvolanie.

Súd poznamenáva, že starej mame mal. dieťaťa právo na rozhodovanie o podstatných veciach mal. E. (napr. súhlas s vycestovaním) nevyplýva ani zo zákona ani z rozhodnutia súdu, pretože rodičovské práva a povinnosti okrem osobnej starostlivosti o mal. E. majú naďalej rodičia mal. dieťaťa.“

V závere odôvodnenia svojho uznesenia okresný súd konštatoval:

„Po preskúmaní návrhu na nariadenie predbežného opatrenia sa súd stotožnil so skutkovými a právnymi dôvodmi pre nariadenie predbežného opatrenia.“

Základom argumentácie sťažovateľky je jej nesúhlas s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu, ktorý potvrdil vo výroku uznesenie okresného súdu, ktorým bolo nariadené predbežné opatrenie, ktorým sa starej matke zakázalo vycestovať so sťažovateľkou mimo územia Slovenskej republiky bez súhlasu súdu.

Ústavný súd považuje za dôležité to, že krajský súd namietaným uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu z iných dôvodov. Krajský súd neaplikoval § 76 ods. 4 OSP a nestotožnil sa so skutkovými a právnymi dôvodmi na nariadenie predbežného opatrenia uvedenými v návrhu otca sťažovateľky.

V odôvodnení svojho uznesenia krajský súd predovšetkým zdôraznil právny charakter inštitútu predbežného opatrenia – jeho provizórnosť, dočasnosť a predbežnosť. Rovnako tak poukázal na prioritu rýchlosti úpravy dotknutých vzťahov pred požiadavkou úplnosti skutkových zistení, z čoho vyplýva, že opodstatnenosť nariadenia predbežného opatrenia sa zisťuje len z obsahu návrhu a priložených listín a postačí, ak sú rozhodujúce okolnosti svedčiace v prospech nariadenia predbežného opatrenia aspoň osvedčené. Následne krajský súd v odôvodnení uviedol tri okruhy skutočností:

- poukázal na to, že sťažovateľka je v dočasnej náhradnej starostlivosti starej matky, ktorá nie je totožná s výchovou. Konštatoval, že náhradná osobná starostlivosť nenahrádza rodičovskú starostlivosť a bola nariadená v záujme sťažovateľky;

- konštatoval, že v predmetnej veci účastníci konania – predovšetkým otec a matka sťažovateľky predložili rozsiahle podania a listinné dôkazy, ktoré obsahujú úplne protichodné tvrdenia a odlišné hodnotenia konkrétnych situácií. Na tomto základe predbežne dospel k záveru, že vzťahy medzi účastníkmi sú problematické a dôsledné skúmanie skutkového stavu presahuje rámec konania o nariadenie predbežného opatrenia;

- medzi rodičmi je nesúlad v otázke vycestovania sťažovateľky do zahraničia na účely návštevy matky, napriek tomuto nesúladu stará matka so sťažovateľkou do zahraničia vycestovala.

Na tomto základe krajský súd dospel k záveru, že nariadenie príslušného predbežného opatrenia okresným súdom bolo vecne správne.

Ústavný súd konštatuje, že uvedený právny záver krajského súdu o potrebe nariadiť predbežné opatrenie nie je arbitrárny, krajský súd ho primeraným spôsobom odôvodnil, nie je preto zjavne neodôvodnený a je tak ústavne udržateľný. Odôvodnenie namietaného uznesenia krajského súdu v zásade poskytuje dostatočný podklad pre jeho potvrdzujúci výrok.

Podľa názoru ústavného súdu v predmetnej veci je rozhodujúcim východiskom skutočnosť, že sťažovateľka bola dočasne zverená do náhradnej osobnej starostlivosti svojej starej matky [§ 44 ods. 3 písm. a), § 45 a nasl. zákona o rodine]. Zverenie maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti inej fyzickej osoby než rodiča, t. j. náhradná osobná starostlivosť je jednou z foriem náhradnej starostlivosti. V predmetnej veci bolo relevantné skúmať a zohľadniť obsah tohto inštitútu a tiež jeho vzťah k rodičovským právam a povinnostiam.

Obsah náhradnej osobnej starostlivosti – teda konkrétny rozsah práv a povinností fyzickej osoby vo vzťahu k maloletému dieťaťu, ktoré bolo zverené do jej osobnej starostlivosti – by mal byť v zásade určený v rozhodnutí súdu (§ 45 ods. 3 zákona o rodine). V tomto prípade v uznesení okresného súdu č. k. 43 P/202/2012-221 z 21. novembra 2012 takéto vymedzenie absentuje. Z toho dôvodu je potrebné vychádzať zo zákonného vymedzenia obsahu náhradnej osobnej starostlivosti (§ 45 ods. 4 zákona o rodine). Stará matka sťažovateľky je preto povinná a oprávnená vykonávať osobnú starostlivosť o sťažovateľku v rozsahu, v akom ju vykonávajú rodičia. Má teda v zásade právo a povinnosť mať sťažovateľku pri sebe, vykonávať nad ňou dohľad, zabezpečovať starostlivosť o ňu – o jej výchovu, výživu, zdravie a pod. Právo zastupovať sťažovateľku a spravovať jej majetok má iba v bežných veciach.

V prípade náhradnej osobnej starostlivosti vzťah maloletého dieťaťa a jeho rodičov zostáva z právneho hľadiska zásadne zachovaný. Vzťahy medzi maloletým dieťaťom a jeho rodičmi sa nahrádzajú v podstate len fakticky - dočasne a len vo vymedzenom rozsahu (t. j. v rozsahu v akom sa náhradná osobná starostlivosť skutočne vykonáva). V tomto smere je potrebné poukázať na to, že zákon o rodine výslovne uvádza, že rodičia majú právo stýkať sa s maloletým dieťaťom, ktoré bolo zverené do náhradnej osobnej starostlivosti (§ 45 ods. 6).

V prerokúvanom prípade bolo predbežným opatrením zakázané starej matke vycestovať so sťažovateľkou mimo územia Slovenskej republiky bez súhlasu súdu. Adresátom tohto zákazu (a implicitne povinnosti žiadať o súhlas súdu pri vycestovaní

so sťažovateľkou) je stará matka, preto je možné konštatovať, že konajúce súdy predbežným opatrením vymedzovali konkrétny rozsah náhradnej osobnej starostlivosti starej matky voči sťažovateľke. Toto predbežné opatrenie zasahuje do rodičovských práv sťažovateľkinej matky len fakticky, právne nedochádza k zásahu do jej rodičovských práv a povinností v zmysle § 38 a § 39 zákona o rodine (pozastavenie, obmedzenie, prípadne pozbavenie rodičovských práv a povinností).

Rodičia majú právo stýkať sa so sťažovateľkou (§ 45 ods. 6 zákona o rodine). V prerokovanej veci je možné konštatovať, že realizácia práva matky stýkať sa so sťažovateľkou, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, presahuje rámec bežných vecí. Matka sťažovateľky sa nachádza na území Maďarska a je vo väzbe. Takto je realizácia jej práva stýkať sa so sťažovateľkou závislá od súčinnosti inej dospeljej osoby (vzhľadom na vek sťažovateľky) – v tomto prípade spravidla starej matky a rovnako tak aj od súčinnosti príslušného zariadenia, v ktorom matka vykonáva väzbu, a je spojená s vycestovaním mimo územia Slovenskej republiky. Vzhľadom na tieto faktické okolnosti a na to, že rodičia sťažovateľky nedosiahli súlad pri výkone ich rodičovských práv a povinností voči sťažovateľke, javí sa byť primerané podrobiť vycestovanie starej matky so sťažovateľkou mimo územia Slovenskej republiky povoľovaciemu konaniu súdu. Namietané predbežné opatrenie nemožno hodnotiť ako zákaz styku matky so sťažovateľkou, výkon jej práva stýkať sa so sťažovateľkou len fakticky podrobuje špeciálnemu režimu. Je tiež relevantné, že výkon práva matky stýkať sa so sťažovateľkou nie je závislý výlučne na vôli matky, pričom ďalšie trvanie väzby ako podstatnej okolnosti v tomto smere nedokáže matka ovplyvniť výlučne pôsobením svojej vôle. Rovnako tak sa aj intenzita zákazu uloženého starej matke predbežným opatrením javí byť primeraná. Z praktického hľadiska zrejme nebolo možné diferencovať vo výroku uznesenia, že len vycestovanie starej matky so sťažovateľkou na účely realizácie práva matky stýkať sa so sťažovateľkou podlieha súhlasu súdu. Z toho dôvodu sa javí byť nevyhnutné a primerané, ak predmetný zákaz vycestovania zasahuje napr. aj bežné cesty do pohraničia susedných štátov (napr. výlety, nákupy, návšteva kúpalísk a pod.).

Ústavný súd tiež konštatuje, že skutočnosti, ktoré boli aspoň osvedčené v konaní, poskytujú primeraný skutkový a právny podklad pre nariadenie predmetného predbežného opatrenia. Preukazovanie ďalších relevantných skutočností bude predmetom dokazovania v konaní vo veci samej, čo by však zjavne presahovalo predmet a účel konania o nariadenie predbežného opatrenia.

Sťažovateľka v sťažnosti tiež namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd v odôvodnení namietaného uznesenia neuviedol výsledok hlasovania senátu, a to uvedením pomeru hlasov (§ 3 ods. 9 zákona o súdoch).

Podľa § 3 ods. 9 zákona o súdoch člen senátu, ktorý nesúhlasí s rozhodnutím senátu alebo s jeho odôvodnením, má právo, aby sa jeho odlišné stanovisko pripojilo k rozhodnutiu. Odlišné stanovisko sudcu sa doručuje a uverejňuje rovnako ako ostatné časti rozhodnutia. V každom rozhodnutí senátu musí byť uvedený výsledok hlasovania, a to uvedením pomeru hlasov.

Citované ustanovenie zákona o súdoch zavádza inštitúty (odlišné stanovisko a zverejňovanie výsledku hlasovania v senátoch), ktoré majú za cieľ zvýšiť transparentnosť rozhodovania všeobecných súdov s cieľom posilnenia ochrany verejnosti pred tajným výkonom spravodlivosti a kontroly zo strany verejnosti [porovnaj Dôvodovú správu k zákonu č. 33/2011 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „zákon č. 33/2011 Z. z.“)]. Uvedené inštitúty dopĺňa aj povinné zverejňovanie súdnych rozhodnutí podľa § 82a zákona o súdoch, ktoré bolo tiež zavedené zákonom č. 33/2011 Z. z.

Námietka sťažovateľky je opodstatnená v tom, že v odôvodnení namietaného uznesenia nie je zverejnený výsledok hlasovania senátu, a to uvedením pomeru hlasov. Je však potrebné uviesť, že zverejnenie výsledku hlasovania - uvedením pomeru hlasov, je spôsobilé poskytnúť informáciu výlučne o tom, či senát dospel k predmetnému rozhodnutiu

jednohlasne alebo či niektorý člen senátu bol proti (porovnaj tiež § 37 OSP). Zverejnenie výsledku hlasovania však nie je spôsobilé poskytnúť informáciu o dôvodoch, prečo člen senátu hlasoval proti. Takúto informáciu sprostredkúva až inštitút odlišného stanoviska sudcu, ktorý nesúhlasil s rozhodnutím alebo jeho odôvodnením, ktoré sa pripája k rozhodnutiu, doručuje sa a uverejňuje rovnako ako ostatné časti rozhodnutia. Neuvedenie výsledku hlasovania samo osebe nie je spôsobilé ovplyvniť argumentáciu účastníka konania a jeho ďalší postup pri podávaní riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, preto v tejto časti považuje ústavný súd námietku sťažovateľky za neopodstatnenú. Takto ústavný súd dospel k záveru, že uvedené pochybenie krajského súdu samo osebe nebolo spôsobilé relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že právne závery krajského súdu sú dostatočne odôvodnené, nemajú znaky arbitrárnosti, teda svojvôle, sú logické a vyplývajú z osvedčených skutkových zistení, je možné k nim dospieť aplikáciou a výkladom príslušných ustanovení zákona o rodine a Občianskeho súdneho poriadku. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konšatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným uznesením krajského súdu z 27. mája 2013. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení zákona o rodine a Občianskeho súdneho poriadku krajským súdom ako odvolacím súdom takéto nedostatky nevykazuje. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu ako odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu absencia porušenia ústavnoprocených princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti všeobecných súdov za porušenie základných práv a slobôd sťažovateľky hmotnoprávneho charakteru, medzi ktoré patria aj sťažovateľkou označené práva podľa čl. 9 ods. 3 a čl. 10 ods. 2 v spojení s porušením čl. 3 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa (m. m. IV. ÚS 116/05). Ústavný súd v súlade so svojou skoršou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05) aj naďalej zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv, práv a slobôd hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, prípadne čl. 6 dohovoru. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy.

Na tomto základe ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by signalizovali možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práv podľa čl. 9 ods. 3 a čl. 10 ods. 2 v spojení s porušením čl. 3 ods. 1 a 2 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením krajského súdu sp. zn. 7 CoP/56/2013 z 27. mája 2013 po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. septembra 2013